

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ
φρ. χρ. 10.

20 λεπτά τὸ φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κίθκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ἐθν. Τραπεζῆς Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιόδρομου, (Ὁφθαλμιατρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Ἐξάρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλῆ). Στὸ Βόλο βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

Ἡ συνδρομὴ πληρώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Καλλιέργεια ληστείας — Οἱ Κινεζοῦς Ἰάπωνες —
Τί πρέπει νὰ γίνει — Κάποιος Καϊριανὸς
καταγκιόζης.

ΣΚΟΤΩΘΗΚΕ καὶ ὁ ληστὴς Σαντᾶς. Καὶ τὸ περίεργον εἶναι πὺν σκοτώθηκε λίγες μέρες ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπικήρυξή του, δηλ. ἀπὸ τὴ μέρα πού ἡ Πολιτεία διατίμησε τὸ κ' φᾶλι του δυὸ χιλιάδες δραχμῆς. Πάνον σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ μπορεῖ νὰ πει κανεὶς, καὶ νὰ συμπεράνει. Ὅσο ἡ Πολιτεία δὲν πλέρωνε λεφτὰ, ὁ Σαντᾶς οὕτε σκοτώνονταν, οὕτε πιανόταν. Τὸ «δὲν πλέρωνε λεφτὰ» ἔρχεται ἔτσι, σὰ ρητορικὸ σῆμα νὰ ποῦμε. Γιατὶ ἡ Πολιτεία πλερώνει πάντα, καὶ πλερώνει ἀκριβὰ, γιὰ νὰχε ἀξιωματικούς, ὑπαξιωματικούς καὶ στρατιώτες, γιὰ νὰχε ἀνθρώπους πού νὰ ξεπαστρέουν τοὺς διάφορους Σαντάδες καὶ τοὺς ἄλλους κατσικοιλῆφτες. χωρὶς νὰν τοὺς πλερώνει ξεχωριστὰ γι' αὐτὴ τὴ δουλιὰ. Ἀν ἔξεραμε οἱ Ρωμιοὶ τί θὰ πει καθῆκον καὶ πὺς πρέπει νὰ ἐκπληρώνεται, τὰ πράματα θὰ γινότουσαν ὅπως τὰ λέμε. Ἐπειδὴ ὅμως ἔτυχε νὰ μὴν τίς πολυτιμώσουμε αὐτὲς τίς μικροῦ ποχρώσες κ' ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ μὴ μᾶς τίς διδάξουν, γίνονται, ὅλα στραβὰ καὶ ἀνάποδα, ὅπως γίνονται.

Πᾶν νὰ πιστέψει κανεὶς καὶ τοῦτο πὺν φαίνεται κάπως παράξενο, πὺν εἶναι ὅμως καὶ ἀληθινὸ. Πὺς δηλ. καθὼς οἱ ἐπιστήμονες καλλιεργοῦν τὰ μικρὸβία στὴ τζελανία γιὰ ἐπιστημονικὰς τοὺς δουλιὰς, καλλιεργοῦν κ' οἱ ἀποσπασματάρχες τὴ ληστεία γιὰ ἐμπορικὰς σκοποὺς, ἀφοῦ μὲν ἐπικερυχεῖ τὸ κεφάλι κάθε ληστή, ἀμέσως τὸ κεφάλι αὐτὸ θὰ πέσει. Ὅ,τι ἔγινε τώρα μὲ τὸ Σαντᾶ, ἔγινε πρωτίστως μὲ τοσοῦς

ἄλλους ληστὲς καὶ θὰ γίνει ἀργότερα μὲ περισσώτερον. Νὰ τὰ χάλα μας.

★

ΑΝΑΓΟΥΛΑ σὲ πιάνει δὲ διαβάξεις κάθε λίγο καὶ λιγάκι στὶς ἐφημερίδες γιὰ τοὺς περίφημους Ἰάπωνες, ὅπως βαφτιστῆκανε, χωρὶς κανένα λόγο, ὁ κ. Πρωτοπαπαδάκης καὶ μερικοὶ ἄλλοι βουλευτὰδες μας. Γιατὶ Ἰάπωνες; Γιατὶ, λέει, ξεχωρίζουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, εἶναι προοδευτικοί, φιλελεύθεροι, ἐργατικοὶ κτλ. Τὸ ἂν εἶναι ἀλήθεια ἢ ὄχι αὐτό, τὸ εἶδαμε προχθὲς ἀκόμα δταν ἔνοιζε τὸ χρυσὸ του στόμα ὁ κ. Πρωτοπαπαδάκης νὰ μιλήσει γιὰ τὸ Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ γιὰ τὸν κ. Ψυχάρη καὶ μίλησε, ὄχι σὰν Ἰάπωνας, ἀλλὰ σὰν Κινέζος.

Γιαπωνέζικη Πρεσβεΐα δὲν ὑπάρχει, θαρροῦμε, στὴν Ἀθήνα, γιατί τότε θάχαμε καμιά διπλωματικὴ καὶ βαρύντατη νότα.

★

ΧΡΟΝΟΣ ζυγώνει, δὲ δὲν πέρασε κιόλας, ἀπὸ τότε πὺν βρίσκονται δὲ οἱ δυὸ Ἑλληνες ἀξιωματικοὶ πὺν φύγανε ἀπὸ τὸ Βουργάριο στρατὸ κ' ἤρθανε νὰ καταταχτοῦν στὸ δικὸν μας, καὶ ὅμως ἡ Κυβέρνηση σὰ νὰ δυσκολεύεται νὰν τοὺς κατατάξει καὶ βρίσκει κάθε μέρα καὶ καινούρια ἐμπόδια.

Ἀφίνοντας τὸν πατριωτισμὸν κατ'ἐμέρος, νομίζουμε πὺς μιὰ ὥρ' ἀργύτερα ἔπρεπε νὰ καταταχτοῦν στὸ στρατὸ μας οἱ δυὸ ἀξιωματικοί, ἀφοῦ ὑπερατήσανε στὸ Βουργάριο στρατό, πὺναι ἀπὸ τὰ καλύτερα στρατιωτικὰ σχολεῖα τοῦ κόσμου. Ἄν ἔχει ἀντιλογία ὁ κ. Θεοτόκης, εἴμαστε πρόθυμοι νὰν τὴν ἀκούσουμε.

★

ΚΑΠΙΟΣ καταγκιόζης ἀπὸ τὸ Κάϊρο κοροϊδεύει σὲ κά-
πια Καϊριανὴ φημερίδα τὸν ὕμνον τοῦ Παλαμᾶ στὸ Γαρι-
βάδην, λέγοντας πὺς δὲ μᾶς ἔφταιξε σὲ τίποτα ὁ Γαριβὰ-
δης γιὰ νὰ τοῦ κάνουμε ποιήματα.

Βέβαια, τὰ τέττα ποιήματα δὲ γράφονται γιὰ τοὺς καταγκιόζης καὶ ὅ,τι καὶ ἄ γραφεῖ ἢ εἰπωθεῖ ἀπὸ τοὺς τέ-
τιους τὸ βρίσκουμε φυσικώτατο.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟ

A

Ἐρμος πάλι ἀπόμεινα
μέσ' στὴν ἐρημιὰ μου,
ἔρμος καὶ στὰ νιάτα μου
καὶ στὰ γηραιὰ μου.

Ἦλιος πὺν ξεψύχησε
γιὰ πὺν τώρα βγαίνει,
πὺν ἔχασε τὴ δύναμη,
καὶ πὺν δὲ θερμαίνει.

Κρέβει με δλόπυκνο
πάντα τὸ σκοτάδι,
καὶ ἂν ἡ μέρα πρόβαλε,
γύρω μου εἶναι βράδι.

Καὶ γυρνῶ ἀσυντρόφιστος
μ' ὁδηγὸ τὸν πόνο
γιὰ νὰ ζήσω ἀδύνατο,
μὰ οὔτε κοὶ τελειῶνω.

B

Κοιτάζω ἐμπρός, σκοτεινιασμένα
παντάγωνα τὰ μέλλοντά μου
κοιτάζω πίσω, ρημαγμένα
τὰ δ,τι ἔπλασε ἡ φαντασίά μου.

Μὰ μ' ὅλο τοῦτο προβατᾶω
καὶ τί γυρεύω δὲ γνωρίζω,
νὰ χτίσω σπιτι πολεμᾶω,
καὶ σὰν τὸ χτίσω τὸ γκρεμίζω.

Παιδὶ τῆς μπόρας, θεριμμένος
στὴ μάνητα καὶ σ' ἀγριοβόρια,
στὴ γῇ εἶμαι ἕνας φυλακισμένος
καὶ σκάνω ἀπὸ τὴ στενοχώρια.

Καὶ μοδρεχεται ἔτσι μὲν ἀγούλια
μ' ἀντρεῖ τὰ σίδερα νὰ σπᾶσω,
καὶ πείρνοντας τὸν πάνω δρόμο
γιὰ καὶ πὺν πλάστηκα νὰ φτάσω.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΜΕΛ

ΟΙ ΚΡΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

(Γράμμα στὸν κ. Ζαχ. Παπαντωνίου)

Ζαχαρία μου,

Διάβασα τὴν ὁμορφὴν κριτικὴ σου, τὴ χαριτωμέ-
νη, στὴν «Ἀκρόπολη» γιὰ τὴν «Ἀνθρωπο τῆς ἡ-
μέρας», τὴ διάβασα δυὸ τρεῖς φορές, τὴ ρούφηξα
καὶ σὲ λυπήθηκα κατὰκαρδία, κακόμοιρε. Τί σοῦρθε
νὰ πεις πὺς τὸ ἔργο τοῦ ἀγκνητοῦ μας φίλου Τίμου
Μωραΐτην δὲν εἶναι ἀριστουργημα; Τί σοῦρθε νάρνη-
θεῖς τὴν ὑπέροχη ἀξία του; Τί σοῦρθε τὸ κατὰ κα-
του νὰ φκνεῖς κακὸς, διαψεύδοντας ἔτσι τὸ μελοζα-
χαρένιο ὄνομά σου;

Ἄλλοι μὲν σου καὶ τρισαλλοῖμονο. Κακὸ δρόμο
πῆρες παιδί μου, καὶ σὲ κλαίω ὅσο εἶναι ἀκόμα
καιρὸς παρὰ τὸν καὶ ἀνάκρουσε πρῶμην (καλὰ τὸ

μαὶ γιὰ νὰ γειάνω. Ἀλήθεια, δὲ σταναχωριῶμαι
διόλου, θὰ σὰς πῶ μάλιστα πὺς καιρὸς δὲ μὲ ἀπο-
μνήσκει γιὰ σταναχώρια. Σὰς ἀφίνω. Ὁ βγῶ λιγά-
κι περίπατο μὲ τὴ Βιχτώρια. Ἐχτές, δταν ἐρχό-
μουν ἀπὸ τὸν κ. Χουίταρη, γιὰ τὴ βιβλιογραφίαν,
εἶδα στὸ Πεδίον τῆς Μάχης τὸν ἀμαζὰ πὺν τὴν τε-
τάρτη βράδι σὰς πῆγε στὸ σταθμὸ καὶ πὺν ὅλο τὰ-
πόγεμα μὲ σεργιάνισες μαζί σας. Δὲ φαντάζεστε τὴ
χαρὰ μου σὰν τὸν εἶδα. Εἴχασα νὰ σὰς τὸ πῶ στὸ
χτεσινὸ μου γράμμα. Ὅλο ἔσας θὰ συλλογιόμην
στὸν περίπατό μου. — Γύρισα στὶς τρεῖς ἀπὸ τὸν πε-
ρίπατο. Ἀφέντη μου, πὺς μπορέσατε καὶ τὸ πιστέ-
ψατε πὺς τρέχω μόνη μου στοὺς δρόμους; Μὴ φο-
βάστε. Ἡ Βιχτώρια εἶναι προσεχτικὴ, ἀστηρὴ μά-
λιστα σὰν καὶ σὰς. Δὲ θέλει οὔτε νὰ βάζω τίς κάλ-
τσες μου μονάχη. Μαζὶ βγαίνουμε καὶ πηγαίνω ἡ-
συχα ἡσυχα, κάποτες μὲ παίρνει καὶ ἀκούμπῶ στὸ
μπράτσο της. Κατεβήκαμε τὸ μικρὸ τὸν κατήφορο
δίπλα στὴν Πόρτα καὶ βρεθήκαμε ἀμέσως στὸ περι-
βόλι τῆς ταρατσας ἐπ' ὅπου μὲν δείχνανε τὸ λι-
μάνι καὶ πέρα τὸ στόμα τοῦ λιμανιοῦ. Ἡ θάλασσα
εἴτανε ὁμορφὴ ὁμορφὴ καὶ μαυιὰ μαυιὰ, ὁ ἥλιος χτυ-
ποῦσε μὲ τόση δύναμη πὺν ἀναγκάστηκε ἡ Βιχτώ-
ρια νὰ νοῖξῃ τὴν ὀμπρέλλα της νὰ μὲ σκεπάζῃ. Ἐλε-

γες πὺς ἦρθε πιά ὁ Ἀλωνάρης καὶ πὺς φτάσαμε
στὸ Χαμνοκρόφι. Ἀχ πόσο θὰ τὸ πεθυμούσα νὰ τὰ
βλέπατε ὅλα ὅλα, καὶ τᾶσπρα τὰ πουλιὰ πὺν πετού-
σαν ἀπάνω στὴ θάλασσα, καὶ τὰ καράβια, μὰ δὲν
ἔξερετε! καράβια εἶχε δυὸ φορές περισσώτερον ἀπ' ὅσα
εἶχε ἄλλοτες. Εἴμουνε τόσο χαρούμενη πὺν ἔφυγα
τραγουδώντας. Συχνὰ συχνὰ θὰ πηγαίνω, ἐπειδὴς
εἶναι καὶ κοντὰ. Τὴν κεριακή, δέκα. «Ναί, ἀλή-
θεια, τὴν ἀγαπῶ τὴ μικρὴ μου τὴν κάμαρ, δὲ βα-
ριόμην διόλου, δάκρι δὲν ἔχουσα, οὔτε στιγμαῖα
λύπη δὲν εἶδα ὕστερ' ἀπὸ τὴν πέμτη βράδι. Μὲ χα-
δέβατε ὅλοι σας μὲ τὸ παραπάνω καὶ πὺς μπορεῖτε
νὰ τὸ πιστέψετε, ὅς εἶναι κ' ἕνα δευτερόλεπτο, πὺς
βαριόμην; Καλὴ, βαριόμην δυὸ δέκα φορές λιγώ-
τερο παρὰ στὸ Παρίσι, ὅπου δὲν ἔξερνε οἱ γιατροὶ
νὰ μὲ γιατρέψουν. Μονάχα τὸ βράδι προφταίνω τὴν
παινεμένη μου τὴ φημερίδα κ' ἡ δουλειὰ μου εἶναι
νὰ ξαναδιαβάξω τὰ γράμματά σας διωνῶνε, νὰ
περπατῶ, νὰ πίνω, νὰ τρώγω καὶ νὰ κοιμῶμαι. Ὅ-
χι μερὰ περπάτησα τριάντα μέτρα, μὰ ὁ κ. Κούρης
μὲν εἶπε πὺς μπορῶ νὰ περπατήσω καὶ τρακόσια.
Ἡ ὄψη μου, λένε, λαμπρή. Μ' ἕνα λόγο ἀκούω
μόνο κοπιμμένα καὶ ἀπὸ τοὺς γιατροὺς καὶ ἀπὸ τίς
τρεῖς μου νοσοκόμες, καὶ τὸ πιστέψετε; εἶμαι τόσο

μυόσιχη πὺν μὲ κάνει πολὺ καλὸ νὰ τὰκούω. Χά-
δια καὶ χάδια παντοῦ μεριά. Τὴν ἄλλη μέρα ἔ-
βγαине μὲ τάμαξι μιὰμισή ὥρα περίπατο, μακριὰ
μακριὰ, ἔσα μὲ τὸ στόμα κάτω τοῦ λιμανιοῦ, ἀκο-
λουθώντας τὸ γιαντὶ, κ' ἔγραφε τοῦ Ἀντρέα «Τώρα
εἶμαι σὰν τὰ παιδιὰ, ὅλο περίπατο γυρίζω. Τὴν
περίπατό μου τὸ σημεῖον πρεπεῖ νὰ τὸν ξανακά-
μουμε μαζί, σὰν ἔχετε στο Μπ... Ὁραῖος ὁραῖος
περίπατος καὶ ὁ καιρὸς μὲ γλύκα μοναχὴ. Ἀγκνη-
τὴ μου ἀφέντη, γύρισα σπιτι στὶς τέσσερις παρὰ
εἰκοσι κ' εἴμουνε γιὰ νὰλλάξω, σὰ μὲν φέρανε τὸν
τελέγραφο σας. Εἴμουνε βέβαιη πὺς θὰ μὲν τελε-
γραφοῦσατε χαίτις; τῆς ψεινῆς μου θερμοκρασίας.
Φοβόμουνε μήπως καὶ δὲν εἴσαττε ὁκρυστιμῶνος Σὰ
γύρισα, βῶτησα ἔρως καὶ πειδὴ ἀκίμη δὲν εἶχε,
εἶπα μέσα μου πὺς ἔσως καλῆτερα ἔτσι ἀφοῦ δὲ
μὲν ἔλενε τίποτα, θὰ πῇ πὺς δὲν πειραζει γλύτωσα.
Κι ὡς τόσο πάλι χαζέλα δταν τὸν ἔλαβα. Ἐπειτα
μὲν φέρανε τσάι στὶς τέσσερις μὲ κρὺο κρέας, μὲ
καρὺδι καὶ μὲ μπισκοττάκια. Ὅχι τὸ μέρες πὺν ὅ-
στερα, τὴν κεριακή, δεκαεφτά, τὴν ἡσυχάζε μὲ λό-
για πὺν τᾶβρισκε ἡ καρδιά της, ἡρωικὰ συνάμα καὶ
ἀπαλά. α.ἵναι ὁ λογισμὸς μου τόσο συχνὰ μαζί σας
πὺν ξεχνῶ νὰ σὰς σημειώσω χίλιες λεφτομέρειες.